

Europapadvinder

Het is de zomer van 1994 en ik ben nog twee maanden verwijderd van mijn 15de verjaardag. Samen met een groep waarmee ik het grootste deel van mijn jeugd en pubertijd heb doorgebracht, zijn we als scoutinggroep aanwezig op de Europese Jamboree in Dronten. Het thema is 'Join The Stars', maar de enige sterren waar de jongens in onze groep mee bezig houden zijn de dames uit het Oostblok die naast ons staan. Bijna kwijlend hangen we dagelijks met ons hoofd onder het tentdoek vandaan, waarom laat ik even in het midden. Onze leiding moet daar waarschijnlijk heel erg om lachen, de dames uit onze groep zijn afwisselend boos hierom of lachen ons weer keihard uit. Waarschijnlijk terecht, maar dat is met de kennis van nu. Gelukkig hebben we ook nog een gemeenschappelijke vijand. Dat zijn namelijk de Franse deelnemers, die elke ochtend stipt om zeven uur op een aftandse trompet de reveille staan te blazen. We hebben al een keer wat scheerlijnen van hun kampkeuken doorgesneden, waardoor bij de eerste de beste regenbui hun keuken met veel kabaal in elkaar stortte. Maar dat heeft weinig effect gehad, behalve dan een waarschuwing van de kampstaf en een reprimande met een glimlach van de leiding. Van de Duitsers hebben we weinig last, maar dat komt waarschijnlijk omdat we ze ook bijna niet zien. Behalve dan de echtgenoot van de toenmalige koningin, naar wie we allemaal braaf aan het zwaaien waren tijdens de openingsceremonie een paar dagen geleden. We staan zo'n beetje aan de rand van ons subkamp, aan de andere kant staan de Engelsen. Ook daar hebben we weinig last (meer) van. De geur van gebakken eieren, spek, toast, gegrilde champignons en bonen was in het begin even wennen. Maar die snobs vonden ons zo arrogant, dat ze hun hele kamp hebben omgedraaid en nu met hun rug naar ons toestaan. De rest van Europa is er uiteraard ook, maar we hebben eigenlijk een veel te druk programma om ons daar druk over te maken. Daarnaast waren we ook veel te druk met onszelf. Druk bezig om te laten zien 'hoe goed we wel waren' liep onze patrouilleleidster regelmatig te foeteren dat we eens normaal met elkaar moesten omgaan, was degene met de grootste bek alleen maar aan het roepen dat alle deelnemers door ons kamp heen liepen en probeerde de leiding ons kamp en tenten een beetje netjes te houden voor de bezoekersdag. Zo leefden al die nationaliteiten een beetje naast elkaar en door elkaar heen in een bloedhete zomer, totdat in de laatste nacht ineens de hemel openbrak. Liters water en een klapperende donder daalden over ons neer, waardoor we als een soort vluchtelingen in een grote tent in het midden van het terrein tot elkaar veroordeeld werden...

Wat we ons uiteraard niet beseften, was dat we eigenlijk een soort van visionairs waren. Eigenlijk was het een beetje een toekomstbeeld van het Europa over dertig jaar wat we aan het maken waren. Roepend dat we een gezamenlijk groot evenement hadden, dat we allemaal vrienden gingen maken, maar ondertussen te druk met onze eigen sores en irritaties naar elkaar toe. De organisatie van het evenement had dit niet in de gaten denk ik. Die zaten in hun comfortabele hoofdkwartier tevreden te kijken 'hoe goed het allemaal wel niet ging'. Je hoeft ook niet veel fantasie te hebben om de vergelijking naar nu te kunnen maken. We hadden onze eigen Caroline en Geert, de Fransen die regelmatig irriteren (maar weinig in te brengen hadden), de Duitsers die ons weer negeerden (behalve als ze ons goed konden gebruiken), De Engelsen die ons de rug toekeerden, het Oostblok wat we zo graag bij de rest hadden willen hebben en dan ook een leiding die de boel netjes en bij elkaar wilde houden. En ik? Ik was de Pieter van ons kamp die veel ideeën had over hoe het beter kon, maar eigenlijk een beetje te bang was om zich te mengen in het geheel. Bang om het contact met de rest te verliezen, maar juist daardoor veel stem verloor. En op het moment dat in die laatste nacht het noodweer zich als een soort Rusland over ons uitstortte, overspoelden we als een soort vluchtelingen de centrale opvang en moesten we met elkaar gaan bedenken hoe we ons kamp gingen redden. De centrale organisatie was namelijk zo overdonderd hierdoor, dat ze even geen oplossing voorhanden hadden. Omdat niemand nou echt de leiding meer had en wist wat te doen, werden we ook van het kastje naar de muur gestuurd. Natuurlijk waren wij wel bereid om de Oostblokdames te helpen (in ieder geval de heren uit onze groep dan), wisten de Fransen en

Duitsers elkaar weer te vinden en was de rest van het kamp elkaar ook een beetje aan het helpen. Maar een echte eenheid was er niet (meer).

Was het echt zo'n kommer en kwel dan die tien dagen lang? Nee, natuurlijk niet! Want te midden van alle bijzaken die speelden, hadden we gewoon een geweldig kamp en een geweldige zomer. Dat kwam een klein beetje door het 'Joost Klein gevoel' wat er in die tien dagen, als een soort rode draad, door het kamp heen trok. Het was een kamp waar je zo nu en dan best een beetje om/mee kon lachen, maar wel met het gevoel dat we ook iets neer hadden gezet waar we ALLEMAAL trots op konden zijn. En achteraf bekeken en met het visioen in je achteraf, is het toch best een succes geweest. Waarschijnlijk waren de Oostblokdames best gecharmeerd van ons, hebben we het noodweer overwonnen, heeft de leiding ervoor gezorgd dat we een geweldige herinnering hadden, heeft de organisatie dat prima gefaciliteerd en hebben we als groep iets meegemaakt en meegedaan aan iets wat we nooit (maar dan ook nooit!) meer zullen vergeten. En deze Pieter dan? Ook die is ooit groot geworden en durft zijn woorden alsnog op te schrijven. En dat alles dankzij een vrolijk 'Europapa' gevoel. Kortom; grote kans dat we weer een keer winnen in mei!